



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЧЕТВЪРТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО СТОЯНОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 39206/07)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

31 януари 2012 г.

Това решение ще влезе в сила при настъпване на обстоятелствата, посочени в Член 44, ал. 2 от Конвенцията. То може да бъде предмет на редакторска преработка.

В делото Стоянов срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Четвърто отделение),
засадаващ в състав:

Лех Гарлички, *Председател*,
Дейвид Тор Бьоргвинсон,
Джордж Николау,
Леди Бианку,
Здравка Калайджиева
Небойша Вучинич,
Винсент А. Де Гаetano, *съдии*,

и Фатос Арачи, *Заместник – секретар на отделението*,

След закрито съвещание, проведено на 10 януари 2012 г.,

Постановява следното решение, което беше прието на същата дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е образувано по жалба (№ 39206/07) срещу Република България подадена в Съда съгласно член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от българския гражданин, г-н Александър Тонев Стоянов („Жалбоподател“), на 17 август 2007 г.

2. Жалбоподателят се представлява от г-н Й. Грозев, адвокат, практикуващ в София. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своя агент г-жа М. Коцева от Министерството на правосъдието.

3. Жалбоподателят твърди, по-специално, че той е бил осъден задочно, без да е имало възможност за възобновяване на производството и че лишаването му от свобода е било незаконно.

4. На 12 април 2010 г. Председателят на Пето отделение решава да уведоми Правителството за жалбата. Също така е взето решение да се произнесе по допустимостта и основателността на искането, по едно и също време (член 29 § 1). Делото по-късно е прехвърлено в Четвърто отделение на Съда, след преформирането на отделенията на Съда на 1 февруари 2011 г.

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО

5. Жалбоподателят е роден през 1974 г. и в момента излежава наказанието лишаване от свобода в затвора във Варна

1. Събитията от 23 септември 2002 г.

6. Според обвинителния акт, предявен на Жалбоподателя през декември 2003 г., вечерта на 23 септември 2002 г. се приема, че той е бил на парти с приятелката си и още четири други лица. Той е пил много и е станал ревнив. По-късно, докато той и приятелката му са били в друга стая, свидетелите чуват изстрел. Те отиват в стаята и виждат жертвата да лежи в локва кръв. Твърди се, че Жалбоподателят е държал пистолет и им е казал, че той я е застрелял. Тогава той влиза в колата на свой познат, заедно с двама от свидетелите, заплашва шофьора с пистолет и го принуждава да го закара извън града. След известно време той казва на шофьора да спре и след това избягва. Според обвинителния акт свидетелите информират полицията.

2. Действията, предприети от властите за откриването на Жалбоподателя

7. Жалбоподателят е бил издирван от полицията от 29 юли 2002 г. във връзка с предишни наказателни производства.

8. След убийството на 23 септември 2002 г., Жалбоподателят не е намерен на постоянния му адрес. След запитвания от един следовател в Окръжна следствена служба в Хасково става ясно, че той не е в затвора и не е напуснал страната. На 14 ноември 2002 г. следователят нарежда на полицията да намерят и доведат Жалбоподателя при него. Няма информация дали полицията е взела някакви мерки в изпълнение на заповедта.

3. Наказателното производство срещу Жалбоподателя

9. На 24 септември 2002 г. е започнато предварително следствие по подозрение, че Жалбоподателят умишлено е застрелял приятелката си, след което той е принудил свидетел да го откара с колата си оттам и се е укрil.

10. На 20 ноември 2003 г. следователят установява, че местонахождението на Жалбоподателя не е било известно, той назначава адвокат, който да го представлява и го обвинява задочно в умишлено убийство и принуждаване. Резултатите от предварителното следствие са представени на официално назначения адвокат на

Жалбоподателя, който не прави възражения или искания за събиране на допълнителни доказателства.

11. На неуточнена дата през декември 2003 г. Окръжната прокуратура на Хасково внася обвинителен акт срещу Жалбоподателя в Хасковския окръжен съд.

12. Окръжният съд се опитва да призове Жалбоподателя по постоянния му адрес. Призовката е била върната недоставена с информация от бащата на Жалбоподателя, че Жалбоподателят е напуснал адреса преди две години. След запитване отново е установено, че Жалбоподателят не е бил в затвора и не е напускал страната. Ето защо, окръжният съд, определя служебен защитник, който да представлява Жалбоподателя по време на съдебния процес.

13. С решение от 7 юли 2004 г. окръжният съд признава Жалбоподателя за виновен по всички обвинения и го осъжда на шестнадесет години лишаване от свобода и уважава граждански иск, предявен от майката на жертвата в размер на 25 000 лева (12 783 евро). Решението се основава на свидетелски показания, експертни доклади и на инспекция на мястото на престъплението. Назначеният от съда адвокат на Жалбоподателя не обжалва решението и то влиза в сила.

4. Задържането на Жалбоподателя

14. На 11 април 2006 г. Жалбоподателят е арестуван и отведен в затвора във Варна, за да започне изтърпяването на наложеното наказание. По това време той вече е получил присъди за лишаване от свобода по най-малко четири наказателни производства, като наказанията лишаване от свобода варират от една до десет години. Според писмо от затворническите власти на 11 ноември 2008 г. Софийския районен съд, като прилага членове 25 и 27 от Наказателния кодекс, акумулира присъдите, постановени по три наказателни производства, включително по неприсъственото производство. Той присъединява изцяло шестнадесет годишната присъда, наложена неприсъствено, към оставащите части от другите присъди и по този начин определя едно общо наказание от двадесет години, три месеца и два дни лишаване от свобода, което започва да тече от 11 ноември 2008 г. Четири години е трябвало да се приспадат от този период по силата на Закона на амнистията, който според затворническите власти е бил приложим по отношение на неуточнено предишно престъпление, извършено от Жалбоподателя.

5. Искане на Жалбоподателя за възобновяване на наказателното производство

15. На 10 октомври 2006 г. Жалбоподателят подава молба за възобновяване на наказателното производство, което е водено задочно.

Той заявява, че е научил за наказателното производство срещу него на 11 април 2006, когато е бил арестуван и изпратен в затвора. Освен това той поддържа, че неговото право на защита са било нарушено, защото не е бил назначен психиатър, който да оцени неговото психическо състояние по време на инцидента и не са били взети пръстови отпечатащи от него. Той също така заявява, че му е било отказано правото на ефективна защита от адвокат, защото назначеният му адвокат не е предприел стъпки в негова защита и не е обжалвал решението от 7 юли 2004 г.

16. С решение от 1 март 2007 г. Върховният касационен съд отхвърля искането на Жалбоподателя. Съдът е приема, че съгласно член 423 от Наказателно-процесуалния кодекс от 2006 г. възобновяване е възможно единствено когато осъденото лице не знае за наказателното производство срещу него по независещи от него причини. Той отбелязва обаче, че Жалбоподателят е напуснал мястото на престъплението и не е информирал властите за настоящия си адрес. Поради това фактът, че той не е знаел за наказателното производство срещу него, е следствие от собственото му поведение. Съдът заключава, че чрез бягството и не информирането на властите за местонахождението си Жалбоподателят се е отказал от своите процесуални права по своя свободна воля. Що се отнася до служебния защитник на Жалбоподателя, съдът намира, че той не е нарушил своите задължения и не обжалването на решението от 7 юли 2004 г. е направено въз основа на внимателна оценка на справедливостта и законността.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

1. Задочни съдебни производства

17. Наказателно-процесуалният кодекс („НПК“) от 1974 г., в сила до 29 април 2006 г., позволява наред с другите и задочните производства, когато мястото на пребиваване на обвиняемия е неизвестно и не е установено след усърдно проследяване (член 268 § 3 (2)).

18. Новият НПК от 2006 г., в сила от 29 април 2006 г., предвижда възобновяване на наказателните дела, които са разглеждани задочно, когато осъденото лице не е знаело за производството срещу него и е подало искане за възобновяване в рамките на шест месеца от научаването за присъдата (член 423, § 1).

19. Съгласно установената съдебна практика на Върховния касационен съд лице, осъдено задочно, има право на възобновяване на наказателното производство, само ако е било лишено от правото да участва в това производство по независещи от него причини.

20. На 23 декември 2008 г., член 423, алинея 1 от НПК от 2006 г. е изменен, за да разшири обхвата на случаите, в които е разрешено възобновяване. По-специално той предвижда, че възобновяването може да бъде отказано, ако осъденото лице не се яви в съдебната фаза, или е било в неизвестност, въпреки че е било информирано за обвинителния акт срещу него и за възможните последици от неговото отсъствие.

2. Възобновяване на производството след решение на Европейския съд по правата на човека

21. Съгласно член 422 § 1 (4) от НКП от 2006 г., наказателното производство се възобновява, когато с решение на Европейския съд по правата на човека се установи нарушение на Конвенцията, която е от особено значение за делото. Главният прокурор трябва да направи искане в рамките на един месец от узнаването за решението (член 421, алинея 2 от НПК от 2006 г.). Молбата се разглежда от Върховния касационен съд (член 424 от НПК от 2006 г.).

3. Общо наказание

22. Съгласно член 23 и член 24 от Наказателния кодекс, общо наказание се налага на лице, което е извършило две или повече деяния и все още не е осъдено на някое от тях, чрез акумулиране на по-леките наказания от най-тежкото. Когато наказанията са от същия вид, най-тежкото наказание може да бъде увеличено с до петдесет процента. Съгласно член 25 от Наказателния кодекс, същите правила се прилагат, когато лицето вече е било осъдено за две или повече престъпления с отделни присъди.

23. Съгласно член 27 от Наказателния кодекс, когато едно лице е извършило престъпление, след като е било осъдено на лишаване от свобода за друго престъпление, но преди да изтърпи присъдата си, се налага общо наказание като се присъедини изцяло или частично, новото наказание лишаване от свобода към останалата част от предишните наказания. Когато новата присъда е за срок от повече от пет години, тя се присъединява без никакво намаляване.

ЗАКОНОДАТЕЛСТВОТО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

24. Жалбоподателят се оплаква, че той е бил осъден задочно, без да е имал възможност да представи своята защита пред съдилищата и без

ефективна помощ от адвокат и че му е било отказано повторно разглеждане. Той се позовава на член 6 § 1 и § 3 от Конвенцията, съответните части, от които предвиждат, че:

„1. Всяко лице при определянето на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо гледане на неговото дело от съд

3. Всяко лице, обвинено в криминално престъпление, има в частност следните права:

а) да бъде незабавно и в подробности информирано за характера и причините за обвинението срещу него на разбираем за него език;

б) да има достатъчно време и възможности за подготовка на своята защита;

в) да се защитава лично или да ползва адвокат по свой избор; ако не разполага със средства за заплащане на адвокат, да му бъде предоставена безплатно служебна защита, когато го изискват интересите на правосъдието;

г) да участва в разпита или да изисква разпит на свидетелите на обвинението и да изисква призоваването и разпитът на свидетелите на защитата да се извършват при същите условия, както на свидетелите на обвинението;

д) да ползва безплатно услугите на преводач, ако не разбира или не говори езика, използван в съда.“

А. Становищата на страните

1. Правителството

25. Правителството твърди, че Жалбоподателят е нарочно е решил да избяга от съдебния процес. Правителството твърди, че тъй като той се е укрил веднага след извършването на престъпленията, незнанието му за наказателното производство, повдигнато срещу него, се дължи на собственото му неправомерно поведение. Правителството стига до заключението, че той се е отказал от правото си да се яви пред съда, факт, който недвусмислено е бил установен от вътрешните органи. Правителството освен това заявява, че властите са търсили Жалбоподателя на неговите известни адреси и са правили запитвания относно местонахождението му към затворническите власти и в базата данни на граничния контрол.

2. Жалбоподателят

26. Жалбоподателят заявява, че той никога не се е отказвал, изрично или мълчаливо, от правото си да се яви и да се защитава пред съда. Той твърди, че е научил за наказателното производство срещу него, когато е бил задържан на 11 април 2006 г. Преди тази дата, той е знаел само, че властите са го търсили, за да наложат предишна присъда. Освен това, той заявява, че Върховният касационен съд не е установил по недвусмислен начин, че той е отказал от правото си на

справедлив съдебен процес. Накрая, той прави оплакване, че не е имал ефективна помощ от адвокат

Б. Преценката на Съда

1. Допустимост

27. Съдът отбелязва, че това оплакване не е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 (а) от Конвенцията. По-нататък се отбелязва, че то не е недопустимо на никакви други основания. Следователно трябва да се обяви за допустимо.

2. Разглеждане по същество

28. Становище относно общите принципи, касаещи задочните процеси, може да бъде открито в решението на Съда по делото *Sejdovic срещу Италия* [GC], № 56581/00, §§ 81-95, ЕКПЧ 2006-II.

29. Съдът отбелязва, че между страните няма спор, че Жалбоподателят не е получили официално уведомление за наказателното следствие, образувано срещу него или за датата на процеса срещу него. След започването на следствието за убийството, властите правят няколко неуспешни опита да намерят Жалбоподателя по постоянния му адрес, в местата за задържане и в базата данни на граничния контрол. Те в крайна сметка решават, че наказателното производство, образувано срещу него ще се провежда в негово отсъствие (виж параграфи 10 и 12 по-горе). Върховният касационен съд също потвърждава, че Жалбоподателят не е бил официално уведомен от производството, образувано срещу него (виж параграф 16 по-горе).

30. Според Правителството Жалбоподателят се укрива веднага след убийството и следователно, по тяхно мнение, губи правото си на нов процес, тъй като той се е опитал да избегне правосъдието. Жалбоподателят поддържа, че всичко, което е знаел е, че е бил търсен от властите във връзка с предишни присъди.

31. Съдът не изключва възможността, че при липсата на официално уведомление, определени установени факти биха могли да предоставят недвусмислена индикация, че обвиняемият е знаел за съществуването на наказателното производство срещу него и за характера и причините за обвинението и че той не е възнамерявал да участва в процеса или е желал да избегне съдебното преследване. Това може да бъде случаят, например, когато обвиняемият е заявил публично или в писмен вид, че не възнамерява да отговаря на призовки, за които е узнал от източници, различни от властите, или е успял да избегне опит за арест (виж, наред други, *Iavarazzo срещу Италия* (реш.), № 50489/99, 4 декември 2001 г.) или когато до вниманието на органите бъдат

доведени материали, които недвусмислено показват, че той е наясно с висящото производство срещу него и с обвиненията (виж *Sejdovic*, цитирано по-горе, § 99). Такива обстоятелства следва да се разграничават от факта на бягство от местопрестъплението от страх от наказателно преследване или от общото очакване, че може да се образува наказателно производство, които не са достатъчни, за да се обоснове предположението, че обвиняемият е знаел за производството за повдигане на обвиненията срещу него и че се е отказал от правото си да се яви в съда. Предположение от този вид би създавало риск от подкопаване на самата концепция за правото на публично изслушване по смисъла на член 6, § 1 от Конвенцията, както и на понятието за ефективна защита, гарантирани по силата на член 6, § 3 от Конвенцията, което включва правото на обвиняемия да бъде информиран своевременно за характера и причините на обвиненията срещу него, да има достатъчно време и възможности за подготовка на защитата и да разпитва или да изисква разпит на свидетелите срещу него.

32. За да бъдат оправдани задочните производства, от решаващо значение е дали фактите по делото показват недвусмислено, че Жалбоподателят е знаел в достатъчна степен за възможността да упражни тези права в рамките на конкретните производства, образувани срещу него и дали може да се счита, че той се е отказал от правото си да се яви в съда. При отсъствието на каквото и да е уведомление не може нито да се установи ясно отказът от това право, нито то да се упражни ефективно.

33. Според Съда не са били установени такива обстоятелства в настоящия случай. В това отношение настоящото дело не се различава съществено от делото *Sejdovic*, цитирано по-горе. Самото отсъствие на Жалбоподателя от дома му е недостатъчно, за да се счита, че той е знаел за производството, а оттам и че се е укривал в (виж *Shkalla срещу Албания*, № 26866 /05, § 73, 10 май 2011 г., *Ни срещу Италия*, № 5941/04, § 55, 28 септември 2006 г. и *Sejdovic*, цитирано по-горе, § 100). Аргументът на Правителството, не се основава на обективни фактори, разглеждани в светлината на доказателствата срещу Жалбоподателя и то предполага, че Жалбоподателят е отговорен за убийството на приятелката си. Както в *Sejdovic*, Съдът не може да приеме този аргумент, който също е в противоречие с презумпцията за невинност.

34. В предишните дела, касаещи задочни присъди Съдът е приел, че информирането на дадено лице за наказателното преследване срещу него е правен акт от такова значение, че то трябва да се извършва, в съответствие с процесуалните и материално правните изисквания, позволяващи гарантиране на ефективното упражняване на правата на обвиняемия; неясното и неформалното узнаване не е достатъчно (вж.

Т. срещу Италия, 12 октомври 1992 г. § 28, серия А, № 245 С и *Sotoguti срещу Италия*, № 67972/01, § 75, ЕКПЧ 2004 -IV.) В конкретния случай не е установено от Правителството ответник, че Жалбоподателят е имал достатъчно знание за следствието, започнато на 24 септември 2002 г. и за конкретните обвинения, повдигнати срещу него на 20 ноември 2003 г.

35. Съответно, за да може производството, довело до осъждането му, да не представлява „отказ от правосъдие“, Жалбоподателят е трябвало да има възможността да го възобнови и обвиненията в убийство, повдигнати срещу него, както и всяко възможно наказание, да бъдат преценени по същество в присъствието му (*Стоичков срещу България*, № 9808 /02, § 57, 24 март 2005 г. и *Sejdovic*, цитирано по-горе, § 84).

36. Тъй като това не се осъществява в настоящия случай, следователно е налице нарушение на член 6 от Конвенцията.

37. Тази констатация изключва необходимостта Съдът да проучва твърденията на Жалбоподателя, че защитата, осъществявана от назначения му защитник е порочна (виж *Sejdovic*, цитирано по-горе, § 107).

II. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

38. Жалбоподателят се оплаква, че лишаването му от свобода след 22 април 2009 г., когато той, както се твърди, започва изтърпяването на наказанието, наложено му задочно, е било незаконно и произволно. Той се позовава на член 5 § 1 (а) от Конвенцията, който гласи:

„Всеки има право на свобода и сигурност. Никой не може да бъде лишен от свобода освен в следните случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона:

а) законно лишаване от свобода на лице по силата на постановена от компетентен съд присъда; ...“

A. Становищата на страните

1. Правителството

39. Правителството настоява, че Жалбоподателят нарочно е решил да избяга от съдебния процес и по този начин се е отказал от правото си да се яви пред съда и по тази причина наказателното производство срещу него и последвалия отказ на Върховния касационен съд за повторно разглеждане, са били законосъобразни. Правителството стига до заключението, че лишаването от свобода на Жалбоподателя е било в съответствие с член 5 § 1 (а) от Конвенцията.

2. Жалбоподателят

40. Жалбоподателят посочва, че на 11 април 2006 г. той е бил арестуван и изпратен в затвора за изтърпяване на наложеното наказание, което е изтекло на 22 април 2009 г. Той твърди, че след тази дата той е изтърпявал наказанието, наложено в задочното производство. Като се позовава на решението на Съда по делото *Стоичков* (цитирано по-горе), той счита, че наказателното производство срещу него, съчетано с невъзможността да получи повторно определяне на обвиненията срещу него, е било в явно противоречие с разпоредбите на член 6 и следователно задържането му след 22 април 2009 г. не е оправдано по силата на член 5 § 1 от Конвенцията.

Б. Преценката на Съда

1. Допустимост

41. Съдът отбелязва, че това оплакване е свързано с разгледаното по-горе и също трябва да бъде обявено за допустимо.

2. Разглеждане по същество

42. Становището на Съда относно общите принципи за законността на задържането, съгласно член 5 § 1 (а) от Конвенцията, и по-специално, задържане, основано на присъда наложена задочно, при очевиден отказ от правосъдие, може да се открие в решението по делото *Стоичков*, цитирано по-горе, § 52.

43. Съдът отбелязва, че Жалбоподателят е бил задържан на 11 април 2006 г. въз основа на предишната „присъда от компетентен съд“ (вж. параграф 14 по-горе). Впоследствие е наложено общо наказание лишаване от свобода за повече от двадесет години въз основа на няколко влезли в сила присъди, включително и по задочното производство (пак там). Въз основа на материалите, представени пред него, Съдът не е в състояние да заключи, че по времето на вземането на настоящото решение Жалбоподателят е бил приключил изтърпяването на общото наказание, а е изтърпявал оспореното задочно наложено наказание. По-нататък се отбелязва, че не се оспорва законосъобразността на други наказания, наложени на Жалбоподателя, сред които е най-вече наказанието лишаване от свобода от десет години. Ето защо, той не е установил, че към момента описаното по-горе нарушаване на член 6, трябва да се разглежда непременно като неоправдано лишаване от свобода в противоречие на член 5 § 1 (а).

44. Оттук следва, че е налице нарушение на член 5 § 1 от Конвенцията.

III. ПРИЛАГАНЕ НА ЧЛЕНОВЕ 41 И 46 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

45. Членове 41 и 46 от Конвенцията предвиждат:

Член 41

„Ако съдът установи, че е имало нарушение на конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на високодоговарящата страна допуска само частично обезщетение за последиците от това нарушение, съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевщата страна.“

Член 46

„1. Високодоговарящите страни се задължават да изпълняват окончателните решения на съда по всяко дело, по което те са страна.

2. Окончателното решение на съда се изпраща на Комитета на министрите, който следи за неговото изпълнение.“

А. Вреди

46. Жалбоподателят поддържа, че най-подходящата форма на обезщетение за нарушение на член 6 от Конвенцията, ще бъде повторното разглеждане или възобновяване на производството, без отлагане. Той претендира 5000 евро неимуществени вреди по отношение на нарушението на член 6.

47. Правителството оспорва това твърдение.

48. Съдът напомня, че когато е установено нарушение на член 6, Жалбоподателят трябва, доколкото е възможно, да бъде поставен в позицията, в която би бил, ако не са били спазени изискванията на тази разпоредба и че най-подходящата форма на обезщетение, по принцип, би била повторното разглеждане или възобновяването на производството, ако това бъде поискано (виж *Кунов*, цитирано по-горе, §§ 58-59, с допълнителни препратки). Той отбелязва, в тази връзка, правомощията на Главния прокурор, по силата на член 420-422 от НКП от 2006 г. да иска възобновяване на производството след решение на този съд (виж параграф 21 по-горе).

49. По отношение на претенцията за неимуществени вреди, Съдът счита, че констатацията на нарушението представлява достатъчно справедливо удовлетворение при обстоятелствата на конкретния случай (виж *Кунов*, цитирано по-горе, § 60).

Б. Разходи и разноски

50. Жалбоподателят претендира 1 600 евро за 16 часа работа на адвоката си в производството пред Съда, при часова ставка от 100 евро. В подкрепа на това твърдение той представя договор и отчет

на времето. Той иска присъденото от Съда по тази точка да се изплати на адвоката му г-н Й. Грозев.

51. Правителството се счита, че претенциите са прекомерни.

52. Според съдебната практика на Съда, жалбоподателят има право на възстановяване на разходите и разноските само доколкото е доказано, че те са необходими и действително извършени и са в разумен размер. В конкретния случай, като се имат предвид документите, с които разполага и горните критерии, Съдът счита за разумно да присъди цялата сума, претендирана от Жалбоподателя по тази точка, плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени върху нея. Сумата трябва да се заплати по банковата сметка на адвоката на Жалбоподателя, г-н Й. Грозев.

С. Лихва за забава

53. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се основава на максималния процент по заемите на Европейската централна банка, към която следва да се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ ПРИЧИНИ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* жалбата за допустима;
2. *Приема* че е налице нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията
3. *Приема* че е налице нарушение на член 5 § 1 на Конвенцията
4. *Приема* че установяването на нарушение на член 6, § 1, представлява само по себе си достатъчно справедливо обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от Жалбоподателя;
5. *Приема*
 - (а) че държавата ответник следва да плати на Жалбоподателя, в рамките на три месеца от датата, на която решението влезе в сила в съответствие с член 44, § 2 от Конвенцията 1 600 евро (хиляда и шестстотин евро), които да бъдат конвертирани в български лева по курса, приложим към датата на плащането им, плюс всички данъци които могат да бъдат наложени на Жалбоподателя, по отношение на разходи и разноски и да се заплатят по банковата сметка на представителя на Жалбоподателя, г-н Й. Грозев;
 - (б) че от датата на изтичане на гореспоменатите три месеца до изплащането се дължи проста лихва върху горепосочената сума в

размер, равен на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта;

6. *Отхвърля* останалата част от претенцията на Жалбоподателя за справедливо обезщетение.

Изготвено на английски език и съобщено писмено на 31 януари 2012 г. съгласно член 77 § 2 и § 3 от Правилника на Съда.

Фатос Арачи
Заместник-секретар

Лех Гарлички
Председател